

Der gives repatrieringshjælp til personer, som har frafaldet deres asylansøgning, til personer, der er blevet meddelt afslag på asyl, samt til personer, der befinder sig i Belgien, men som ønsker at forlade landet, og som ligger samfundet til last.

Ud over selve rejseomkostningerne, som er fastsat til en gennemsnitspris på 35.000 belgiske franc pr. voksen, kan der ydes hjælp til ekstra rejseomkostninger, transport af bagage m.v. med et beløb på 2.000 belgiske franc.

Endvidere kan der ydes et beløb til etablering i hjemlandet eller det tredjeland, hvortil den repatrierende ønsker at vende tilbage. Dette beløb udgør 10.000 belgiske franc pr. person, dog kun halvdelen for børns vedkommende. Herudover er der fastsat et administrationsgebyr for IOM på 3.000 belgiske franc pr. person.

Udgifterne ved ordningen betales af den belgiske stat. Aftalen mellem staten og IOM blev første gang indgået i 1983 og er siden forlænget.

Den *hollandske* regering har ligeledes indgået en aftale med IOM om administration af en repatrieringsordning. Ordningen er statsfinansieret.

Den hollandske repatrieringsordning indeholder 3 muligheder for frivillig repatriering. Personer med flygtningestatus kan repatriere til hjemlandet efter regler, der er fastsat ved lov. Asylansøgere, der legalt opholder sig i Holland, kan ligeledes ydes støtte til repatriering. Endvidere kan der som en helt speciel mulighed ydes støtte til repatriering af personer, der opholder sig illegalt i Holland. Det er en forudsætning, at de pågældende henvender sig frivilligt, og at de ikke er eftersøgt for kriminelle handlinger.

Der ydes støtte til tilbagevenden til hjemlandet eller til etablering i et tredjeland, hvortil den pågældende udlænding tillades indrejse.

Støtten ydes i form af flybillet til rejsen. Endvidere ydes der støtte til underhold i den første periode efter afrejsen fra Holland. Støtten er individuelt bestemt.

Der er fastsat maksimumbeløb for underholdsydelsens størrelse for forskellige kategorier af repatrierende. For personer, der har ansøgt om opholdstilladelse eller om forlængelse, men hvis ansøgning der endnu ikke er taget endelig stilling til, kan der ydes 1.250 gylden til

enlige. Til familier med op til to børn kan der ydes 1.750 gylden. Herefter ydes der for hvert barn ud over de første to 200 gylden.

For så vidt angår andre udlændinge ydes der til enlige 500 gylden, for familier med op til 2 børn 700 gylden, og for hvert barn derudover 100 gylden.

Herudover ydes der støtte til gennemstrømning til tredjelande, navnlig USA og Canada, for flygtninge med familie eller sponsorer dér. I disse tilfælde betales der imidlertid kun for rejsen og flytningen, og der ydes ikke støtte til etablering.

Det er IOM's kontor i Holland, der varetager administrationen af programmet.

I *Storbritannien* findes der efter det oplyste ingen ordning om frivillig repatriering. Imidlertid er der i henhold til part IV section 29 i Immigration Act 1971 givet enkeltpersoner mulighed for at søge bistand til repatriering. Denne ordning administreres på regeringens vegne af International Social Service of The United Kingdom.

Det er en forudsætning for, at støtte kan ydes, at ansøgeren ikke er britisk statsborger, og at ansøgeren, der skal være fast bosiddende i Storbritannien, nærer ønske om at forlade landet for bestandigt. Herudover skal ansøgeren have begrænsede midler og selv være ude af stand til at afholde de udgifter, der er forbundet med repatriering. Man ser i den forbindelse normalt bort fra en formue på under £ 3.000. Herudover fraregnes yderligere et beløb på £ 1.500 for medfølgende ægtefælle samt £ 1.000 for hvert medfølgende barn.

Det skal endvidere være i den pågældendes interesse at vende tilbage til hjemlandet samt være vedkommendes udtrykkelige ønske.

Der kan alene ydes hjælp til dækning af billetpris og rejseomkostninger i forbindelse med afrejse fra Storbritannien, herunder afholdelse af udgifter til transport af personlige ejendele i begrænset omfang. Der er ikke mulighed for etableringshjælp i destinationslande, og der kan alene ydes tilskud i forbindelse med repatriering til et land uden for Europa.

Ordningen finder ikke rutinemæssigt anvendelse, men myndighederne vil i konkrete tilfælde oplyse om ordningen. Det er fortrinsvis personer fra de Vestindiske Øer, nogle få fra Asien og enkelte fra Afrika, der gør brug af ordningen.